

ORLEANS
JACKSON

AT
C
L
E
A
N
E
R
E

TARTU TÜTARLASTE GÜMNAASIUMI ÕPILAS- PERE HÄALEKANDJA

Nr. 3.

16. oktoober 1932.

V aastakäik.

Väljaandja: Tartu tütarlaste gümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: Aug. Raud; abi: E. Jaska. Tegev toimetaja: A. Hurt. Toimetuse liikmed: L. Juksaar, E. Kippasto, T. Linde, H. Puusepp, L. Raba. Talitusejuhataja: V. Käppa. — Kaastööd võtavad vastu toimetuse liikmed igal ajal. — „T. T. G.“ ilmub iga kuu 1. ja 15. päeval, välja arvatud õppetöö vaheajad. Tellimishind: aastatellijaille 20 senti number, üksiknumbrite tellijaile à 25 senti.

T. T. G. Vilistlaskogu X aastapäeva number.

Vilistlaskogu 10. aastapäevaks.

Parimaid õnnitlusi ja südamlikumaid tervitusi Vilistlaskogule ta juubeli puhul! Inimesega on lugu nii, et ta ei saa elada ilma minevikuta, ei saa, kui ta tahakski. Minevik on alatasa temaga ühes, mõjustab tema olevikku ja tulevikku. Vilistluse mõte on mineviku elustamine, mineviku elamus; mineviku elustamine niipalju, kuipalju sellest kasu on olevikule ja tulevikule. Kooliaeg on kahtlemata selline minevik, mis elamusena kunagi ei sure, vaid ikka annab midagi õilsat olevikule ja tulevikule. Kooliaja meenutamine on kevadpuhangute ja -tuulte uuestikordumine. Kevadpuhangud aga elustavad ja puhastavad õhku. Nad on loovad ja elu uuendavad. Eriti nüüd juubeli puhul ühinegu vilistlastel minevik ja olevik ühiseks iluelamuseks. Jäägu juubelpäevad kauniteks päevadeks kõigile endisile õpilasile!

Tartus, 16. X 1932.

J. ROOS,
T. T. G. juhataja.

Teetähisel.

Võitlus aadete eest pole kunagi olnud kerge, vaid on seotud pettumuste ja kannatustega. Seda ilusam aga on võitlus ja kustumatud mälestused sellest. Need

mälestused tiivustavad noori ja vaimustavad vanu. Nad on aluspinnaks järgnevaile võitlusile.

Teetähis — seisatamiseks.

On möödunud esimene aastakümme. Ei saa öelda, et oli muretu ja kerge. Kuid see ei tohi kohutada algamast järgnevaid aastaid, vaid olgu kindlaks aluseks edasi minnes uute sihtide ja eesmärkide otsinguile. Peame pidama ainult silmas, et teadlikult koonduksime kõik ülesseatud ühise ideaali saavutamisele.

Jatkugu siianikestev armastus endise kodu vastu ka meie pere suurenemisel! Põlegu heleda leegina tänutuli kodu vastu, kus veetsime oma noorusaastad.

Ühendagu ja vaimustagu meid kõiki tuli, mida kanname enestes sõpruse sümbolina, ja viigu meid vastu ühisele edule.

SALME LANG,
T. T. G. Vil.-kogu juhataja.

Tartus, 16. X 1932.

Ammu see oligi...

Ammu see oligi, tütreksed tilluksed, kui alles te jooksite Riia tänavalt ümber koolimaja nurga, müts kuklas, raamatukimp kaenla all, sest juba see helises — tuttav koolikell.

Ammu see oligi, tüdrukud tulised, kui paiskas teid sillerdavasse kevadesse kulunud kooliuks. Kõigil õhulised tiivad õlgadel. Vaatasite korraks ringi ja olitegi läinud, kadunud kõigi ilmakaarte poole.

Ammu see oligi. Kuid ununend on vana koolikell, eluski mõni teist käinud tüki teed. Lennanud olete tiibade vuhisedes, üks kõrgemalt, teine madalamalt, kuis ulatus kellegi jõud. Mõni teist näinud on võõraid mandreidki üle veteväljaku, teine jäänud Tartu tänavale.

Portfell kaenla all, jooksed auditoriumist auditoriumi. Peatan: „Käsi kuis käib?“ — „Hästi, tööd palju, kevadeks lõpetan.“

Jalutad tänaval poisipõngerja siputades käe otsas. „Kelle poiss? On see võimalik?“ — „Minu!“ vastad emauhkuses, silmad õnnest säravad.

Vilkalt askeldad äris ja kontoris. Küsimus kiire ja vastus niisamuti: „Aega pole, leib tahab teenida.“

Tuled mõnigikord, külastad mind, kurdad; „Tööd pole kuski! Hommikust õhtuni otsin.“ Nukraks läheb minulgi meel, sest aidata pole võimalik.

Teine aga tuleb hõisates: „Koha sain, kolmkümmend krooni kuus makstakse. Nälgida enam ei tule, jääb ülegi.“

Tulevad sõsarad teist nooremad sügisel, kaudu ukseklaasi jälgivad algavat koolitööd. „Küll oli hää varem endalgi tulla ja poetuda pinkide vahele. Nüüd aga kuhu?“

Lähevad siiski, tee kitsas või lai, kuhu kedagi viib...

Tulge jällegi külastama, tulge kodudest, äridest ja kontoreist! Vana koolimaja rõomustab, minul aga südames läheb soojemaks, sest ammu see oligi, tütreksed tilluksed...

Tartus, 16. X 32.

SALME PRUUDEN.

T. T. G. Vilistlaskogule.

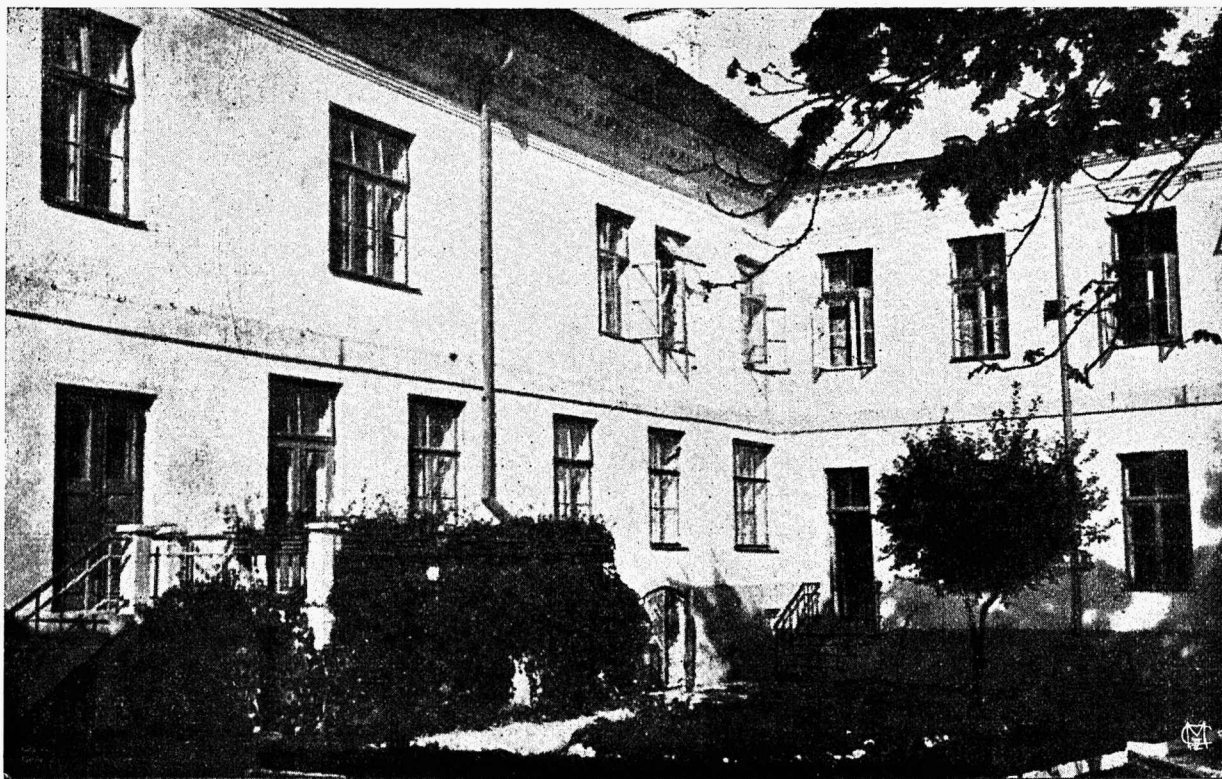
Kõik teed viivad Rooma!

Olgu T. T. G. teile lahkunuile südame Roomaks, kuhu pääsete igalt eluteelt — siia, kus kunagi olete veetnud suure osa kauneimaid päevi oma elust, kust olete kaasa viinud heledaimaid ning minetuimaid mälestusi ääretusse ellu!

Tervitan sind, T. T. G. Vilistlaskogu, su kümnendal tähisel aastate reas ja soovin, et iga kaugenev aasta üha kasvataks sidet lahkunute ja neile järgnevate vahel.

Tartus, 6. X 1932.

JUTA OTSASON,
T. T. G. Opilaspere vanem.

Tere tulemast!

Sünge sügis on tõmmanud tuhniks taevakaare. Tükkhaaval pudeneb puist lehekulda. Taamal sinendab rajupilvesagar. Loodus valmistub tardumusele. Karjalapse lõõritav suu ei häälesta enam vainut. Suvikuurortides valitseb surmavaikus.

Seevastu on ärganud elu teisel — avarates majades, mille tühjusest haigutavas sisemuses käisid ringi talvehõllaused, siis kui väljas trallitas täiskevad ja suursuvi.

Noorus on pöördunud tagasi häirima oma raamatute-nukrust. Tumm trükkkiri peab elutahtest kirkastunud inimlastele näitama teed õilsa tuleviku tegevusmaile.

Nii talvitab suurtes õppehotellides igal aastal tuhandeid noori, seejärele kui suvikuurortides on lõppenud sesoon. Nii talvitab neid, kuni saabub moment, millal reeglipärane hotellielu vahetatakse vaba „oma toa“ elu vastu.

Ent lahkunudki pöörduvad ajuti tagasi oma vanasse Sankt-Moritzisse, et hõisata koos asemeletunud uue hotelliperega: „Hoia kinni, muidu võin ma...“

Meie Sankt-Moritzisse, meie talvitushotelli, mille kolmnurkse õuemärgi sinisel foonil ilutsevad hõbetähed „T. T. G.“, on pöördunud täna hetkeks sisse hulk „oma toa“ elanikke, kes on pudenenud selle asutise sfääridest väljapoole aasta teine, kolmas, kümnes ja enamgi tagasi, et üheskoos taas elustada neid ülilõbusaid aegu, mis veedeti siin, aegu, mille tõelik pilt võib kerkida oma täies ulatuses silmade ette ainult siin, kus rõkkab elu selsamal jõul, kui oli siis... siis... ja siis. Eluihast särtsuv noorus lööb jälle korraks vere käima elu-unarustesse ja elumugavustesse taandunud endistel hotellielanikel, hoolimata sellest, et pea kohal kummub sünge sügistaevas ja pilvesagar ähvardab rajuga.

Tere tulemast, tere tulemast, kallid külalised! Siin teile tervituskäed! Olgem rõõmsad kõik üheskoos!

Et olete tulnud siia üks kord, teine kord, kolmas kord, viies kord, et olete tulnud täna siia kümnes kord, see on ennustusmärgiks, et tulete siia ikka ja ikka, niikaua kui peate ajarajudele vastu teie ja niikaua kui peab ajarajudele vastu see poolvalge maja — meie suur talvitushotell.

Tartus, 16. X 1932.

„T. T. G.“ toimetus.

T. T. G. Vilistlaskogu algpäevilt.

See oli kümne aasta eest. Kolm lendu oli lahkunud koolist, ent sidet kooliga ei tahtnud

külastamise-võimalustega, taheti omandada selleks ka suuremaid õigusi. Nii valmiski ajajooksul alus Vilistlaskogu loomiseks.

Helene Eichwald, T. T. G. Vil.-kogu esimene juhataja.

kaotada nendest keegi. Sagedasti avaldati soovi anda vahekorrale kooliga kindel ja püsiv kuju. Ei rahuldatud ainult juhustlike kooli-

Vilistlaskogu algpäevad olid elevusrikkad, Koosolekud olid põnevad ja vaidlusrohked; oli ju nii palju ideid ja soove, mida taheti teostada, ja niisama palju näis olevat ka teid ja võimusi eesmärgile jõudmiseks. Sagedasti oli raske otsustada, milline neist on kõige parem ja otsustarbekohasem. Oli ideaalseid, võib olla isegi saavutamatu kavatsusi, mille teostamiseks Vilistlaskogu liikmed oleksid muutunud otse ideaalinimesteks. Nii näiteks pidid ellusiirdunud lõpetajate erinevatel tegevusaladel kogutud teadmised ja kogemused kasuks olema Vilistlaskogule ja iga tema üksikliikmele.

Valju enesekriitika ja vastastikuse heatahtliku arvustuse kaasabil loodeti hävitada nii enese kui teiste negatiivseid harjumusi, parandada ebameeldivaid iseloomujooni jne.

Sel otsingu- ja katsestamisajajärgul olid suureks abiks ja toeks tolleaegne koolijuhataja hr. Univer ja rida teisi õpetajaid, kes tundsid elavalt kaasa kooli lõpetajatele; nende kogemused ja teadmised tulid kasuks algavale Vilistlaskogule. See ongi muutunud ajajooksul ilusaks traditsiooniks, ja on hää, et praegune koolijuhataja hr. J. Roos ja õpetajaskond moodustavad nagu kõrgema instantsi, kuhu võib ka Vilistlaskogu pöörata vajaduse korral.

Tihe koostöö endiste õpetajatega andis Vilistlaskogule järjest kindlama kuju. Aeg-ajalt heideti kõrvale kõik, mis osutus nõrgaks või võimatuks, loobuti ideaalidest, mille teostamine ei väärinud suuri pingutusi, tegevusele anti reaalsem suund.

Eksimusi ja väärsamme oli palju tol ajajärgul, kuid oli ka palju tööroõmu ja parandamistahet. Ei suutnud halvata tööhoogu nii mõnigi nurjunud ettevõtte, kuna jõudu ja kindlust an-

dis teadmine, et iga aastaga kasvab tööjõuliste liikmete arv ja sellega ühes suurenevad sihtide saavutamise võimalused.

Kümne aasta eest kutsuti ellu Vilistlaskogu, ja et see ei olnud üksikute unistus, vaid elujõuline idee, mis võib kesta aastakümneid, mis võib kesta niikaua, kui kestab kool ja elavad selle lõpetajad, seda tõendab tänane päev.

H. Eichwald.

Sellest, mida jutustavad T. T. G. Vil.-kogu 10-aastase protokolliraamatu leheküljed.

Need on ainult igavad arvud ja kuivad faktid, millest tavaliselt jutustavad protokolliraamatud, kuid ometi kõnelevad just need kõige selgemat keelt organisatsioonist, mille elu nad kujutavad, ja inimestest, kes selles organisatsioonis on teotsenud. Lehekülge teise järele edasi pöörates rullub meie ees lahti kogu möödunud aastate kangas, kui ühe organisatsiooni võrdlemisi lühikest, kõigest 10-aastast eksistentsimisaega üldse tohib märkida sellise, pikka kestust tähendava nimetusega. Aga on kümme aastatki aeg, aeg täis uusi ja ikka uusi mõtteid ning arvamusi, mille elluviimiseks on sageli tulnud end pingutada tublisti. Ent need pingutused ongi olnud suuremaiks tiivustajaiks, sest ees on kõrged eesmärgid ja neid tuleb taotella; tuleb kasvada ja koguda jõudu, et suudaksime kord toetada nii moraalselt kui aineliselt oma nooremaid kooliõdesid; tuleb püüda alal hoida sidemeid üksteise vahel selleks, et oleksime üheskoos tugevamad; tuleb leida silda tagasi oma vanasse koju üle katkikärisenud niitide, mis sidusid meid oma kooli külge kord täiesti.

See oli 12. nov. õhtul 1922, kui tulid esimest korda kokku esindajad esimese kolme lennu vilistlastest — mõttega luua organisatsioon, mis seab oma eesmärgiks kõikide Tartu tütarlaste gümnaasiumi lõpetajate koondamise ühiste seltskondlike ja vaimsete sidemete loomiseks nimetatud kooli lõpetajate ja endiste õpetajate kui ka praeguste õpilaste ja õpetajate vahel. Organisatsiooni loomise mõte, huvitav küll, ei tule mitte pea-asjaosaliste, vilistlaste, eneste poolt, vaid selle agaramaks õhutajaks ja innustajaks on T. T. G.-i, tolleaegse Tartu naisgümnaasiumi esimene direktor hr. Markus Univer. Ta leiab, et koolide juure koondub mitmesuguseid rühmitisi, kellel kuidagi on sidet sellega, nagu näit. vanemate komitee, abiandmise selts jne. Ja nüüd, küsib ta, kas ei tahaks ka vilistlased, endised gümnaasiumi õpilased ja kasvandikud, püüda alles hoida kuidagi oma sidet kooliga, moodustades mingi

rühmitise. See mõte leiab elavat poolehoidu ja kõlapinda vilistlaste seas, sest omavahel ongi juba olnud juttu ühinemise võimalusest ja vajadusest niisuguse organisatsiooni järele. Ja nüüd andutakse seda suurema huviga küsimuse

T. T. G. end, dir. M. Univer.

järelekaalumisele. Tehakse ettepanek liituda kooli Abiandmise Seltsi juure, kuid pikemate mõteteavalduste ja selgitamiste järele tullakse siiski arvamusele, et iseseisev organisatsioon on ometi kõigiti otstarbekohasem ja oma ülesande täitmiseks painduvam. Nii otsustataksegi asutada Tartu Tütarlaste Gümnaasiumi Vilistlaskogu.

Noore Vil.-kogu esimese tegevusaasta koosolekud kuluvad peaaegu täielikult põhi-

kirja koostamisele ja vastuvõtmisele. Ei olnud see tol ajal sugugi kerge töö; polnud tarvilikku materjali eeskujuks, samuti puudusid täiesti igasugused kogemused. Protokolliraamatud näitavad, kuidas aruteldi ja kaaluteldi visalt iga üksiku põhikirja punkti juures; pidi ju tehtama seda erilise hoolega, sest sellest sai alus, mis oma üldjoontes on maksev tänapäevani. Aga aega see siis ka nõudis, ja kui lõppeks selle esialgsed 20 paragrahvi said valmis, oli väljas juba lai kevad. Kuid ülesanne oli täidetud, esimene müür oli rajatud, töö võis alata täie eluõigusega. Veel selsamal kevadel asub äsja-asutatud Vilistlaskogu oma põhikirjas ettenähtud tegevusala täitmisele, ja nii peetakse ära esimene referaatkoosolek, kus räägib vil. Helene Masing Raffael'ist. Osavõtjaid on vähe, (lõpetajaid üldse on ju alles napilt), kuid tuju on hea ja süda rõõmus. Veel puudub midagi väga tähtsat — kodukord. Leitakse, et ka see tuleks kiires korras valmis teha, kuid semestri lõpp on sedavõrd ukse ees, et see töö lükatakse edasi järgmiseks aastaks.

Algav kooliaasta toob kaasa enesega suure pöörde: gümnaasium läheb uue direktori, nimelt hr. Jaan Roos'i juhtimise alla. See tõsiasi puudutab väga lähedalt ka Vilistlaskogu, sest kui eelmine direktor oli ise innukamaid Vil.-kogu organiseerimistöö eestvõtjaid, siis tundub, nagu oleks Vil.-kogu kaotanud nüüd korraga toe ja juhi. Uus koolijuhataja ei ole ju olnud asutajate-vilistlaste kasvataja, ta ei tunnegi neid, kuid ometi on asjale väga tähtis, et ka uus direktor tuleks ja süveneks Vil.-kogu töösse. Sellepärast palutakse hr. J. Roos paari omavahelise juhatuse koosoleku järele osa võtma algava aasta peakoosolekust. Sellest ei julgeta loota eriti midagi, sest ka vilistlased on kooli uuele juhile võõrad. Hr. J. Roos tuleb, ja siin leiavad koosolekust osavõtjad temas päris ootamatu suure ja sooja Vil.-kogu sõbra ning toetaja. Uue süüdisega asutakse nüüd üheskoos oma töö edasiviimisele. Kõigepealt võetakse käsile läinud kevadel poolelijäänud põhikirja küsimus, valitakse vastav väljatöötamise-komisjon. Ei kestagi kaua, kui Vil.-kogu veel praegugi maksev, kuid ajajooksul küll siin-seal kohati muudetud ja parandatud põhikiri pääseb läbi kolmanda lugemise sõela.

Nüüd on Vil.-kogul olemas kõik vajalised juhtnöörid ja organid ja nüüdsest peale algab see Vil.-kogu sisemine korraldustöö, mis on kestnud tänapäevani.

Kui kooli esimene lend koosnes vaid viiest isikust, siis iga järgneva aastaga kasvab see arv ikka enam ja enam, ja nüüd pole 70—80 lõpetajani küündiv lõpuklass enam mingi haruldus. Kuigi lõpetajad kõik ei astu Vil.-kokku, tuleb siia siiski igal sügisel võrdlemisi suur

protsent. Nii kasvab Vil.-kogu aasta-aastalt ikka suuremaks, sellega ühes ka nõudmised ja vajadused. Asutakse sisemise organiseerimistöö koondamise hõlbustamiseks uute abinõude tarvituselevõtmisele. Ei küüni enam kõigini suusõnalised kutsed Vil.-kogu ühiseiks ettevõtteks, olgu siis koosolekuiks või millekski muuks. Seda tuleb teha juba kuidagi teisiti. Alul katsutakse ajada läbi kooli musta tahvliga, kinnitades teadaanded sellele. Kuid varssi nähakse ära, et see pole kuigi otstarbekohane; tulevad võtta tarvitusele kutsed. Esialgu kiritutati need kõik käsitsi, kuid hiljem, Vil.-kogu kasvades, tuli võtta appi uus teadaandmiseabinõu — trükitud teatised.

Vil.-kogu eesmärgi ja organisatsiooni sise-elu hõlpsamaks tundmaõppimiseks võetakse 1924. a. vastu otsus, mille põhjal tuleb, igal sügisel peakoosolekul ette lugeda Vil.-kogu põhikiri, et uued liikmed saaksid tutvuda sellega otsekohe. Ja selleks, et igal sügisel kaasa tõmmata uusi liikmeid Vil.-koguga ja neile selleks saata kutseid, võetakse vastu otsus, mille põhjal Vil.-kogu sekretär kohustub muretsema igal kevadel kooli kantseleist viimase lennu nimestiku ja lõpetajate aadressid. Ja veel: kuna Vil.-kogu tegevus on paisunud niipalju laialdasemaks, et seda ühe söömuga vaevalt võiks edasi jutustada, aga et uusi liikmeid tuleb sellega tutvustada, siis otsustatakse kujundada traditsiooniks igasügisene tutvumisteeõhu uutele liikmetele. Veel võetakse üles Vil.-kogu „oma toa“ küsimus, milline lahendub esialgu sel teel, et dir. J. Roos lubab lahkesti pealelõunaseks kasutamiseks ühe ruumi. Sinna ostetakse külaliste-, koosolekute- ja koosviibimisteraamat-päevik, samuti Vil.-kogu album. Sellega ühenduses astub tegevusse uus juhatusliige — majaema, kellele hiljem sugeneb kõrvale — abi.

Ka enesearendamise alal, kunsti ja teaduse taotlemiseks, nagu näeb seda ette üks põhikirja paragrahv, püütakse teha mis võimalik. Kõige lihtsamini korraldatavad ja kättesaadavamad kõigile on referaat-õhtud, kusjuures tingimata on ette nähtud, et neile järgneksid vaidlused. Nii leiame protokolliraamatus terve rea väga huvitava sisuga referaat-koosolekute märkimisi. Referaate on katsutud valida nii, et nad käsitleksid võimalikult mitmesuguseid alasid.

Toon siinjuures lühikese nimestiku peetud referaatidest, nagu: „Dostojevski“ — hr. J. Roos, „Meie aeg ja ta pahed“ — hr. A. Raud, „Mateeria evolutsioon“ — hr. V. Lomp, „Värvide harmoonia ja stiiliküsimus“ — hr. K. Remmel, „Selts ja korporatsioon“ — prl. J. Põvvat, „Antiik-kunst“ — prl. Markus, „Moraalist ja koraalist“ — hr. R. Janno, „Näitekunsti põhi-jooni“ — hr. Türk jne.

Siis on katsutud edendada veelgi praktilisemat enesekoondamise ala — kursusi. Protokolliraamat kõneleb ühest vene keele kursusest võrdlemisi rohkearvulise osavõtjaskonnaga ja paljudest tantsukursustest suure hulga selle võimaluse ärakasustajatega. Veel on Vil.-kogus korraldatud üks ja teine kord vaidlusõhtuid ja siis rida teeõhtuid omavaheliseks keskusteluks.

Töö paisudes ja mitmekesiseks kasvades tuldi arvamusele, et suurema tagajärje saavutamiseks oleks väga soovitatav ja kasulik, kui jagataks kogu tegevus rühmitistesse vastavalt oma erihuvidele. Ja nii jaotatigi Vil.-kogu töö seksioonidesse. Esialgu kõneldakse ainult neljast niisugusest alajaotusest; on olemas: muusika-, spordi-, näite- ja humanitaarseksioonid. Loodetakse, et selliste seksioonide tegevusse astumisest ei tuleks kasu mitte

Vilistlaskogu peamisi olemasolu põhjusi üldse. Koolijuhataja on vilistlastele alati südamilikult appi tulnud, kutsudes neid korduvalt osa võtma niihästi töö- kui ka pidulikkudest hetkedest. Kuid ka vilistlased omalt poolt on püüdnud mõndagi ära teha.

Nii korraldas Vil.-kogu juba 1924. a. ühise jõulupuu oma liikmetele, õpetajatele ja õpilastele, millest osavõtjate arv tõusis üle 130 ja missugune õhtu kujunes sedavõrd tujuküllaseks, et see algatus otsustati järgmisegi aasta tegevuskavasse uuesti üles võtta.

1926. a. asutatakse Vil.-kogu juure eriline fond, mille ülesandeks seatakse toetada oma endise kooli kehvemaid ja andekamaid õpilasi, võimaldades neile raamatuid, vormikleite, einelauast osavõttu jne. Sellegi fondi loomisel tuleb nähtavale elav arusaamine koolijuhataja ja Vil.-kogu vahel: vilistlased ise on mõtte al-

Vilistlaskogu juhatus kooli

X juubeli-aastal 1929:

istuvad: J. Riives, L. Pirn, K. J. Kadak-

Põvvat (juhat.); seisavad: A. Maalman,

M. Sorgsepp.

ainult selle liikmetele, vaid ka Vil.-kogule, sest suuremate ühiste eluvaldiste puhul, näit. pidude korraldamisel, saaks sealt väga kergesti juba enam-vähem „sissetöötanud“ jõude.

Selleks otstarbeks asub muusika-seksioon laulukoori organiseerimisele. Näiteseksioon koostab kiires korras oma tegevuskava ja algab tööd sellega, et pööratakse „Vanemuise“ parima lavalise jõu hr. Türgi poole, keda palutakse appi. Humanitaarseksioon võtab enese peale referaat- ja sõnaliste ettekannete õhtute, samuti omavaheliste kui ka õpilaste virgutamiseks mõeldud kirjanduslike võistluste korraldamise. Spordi-seksioon hangib vilistlastele võimaluse mängida kooli ruumides ping-pongi ja kasustada gümnaasiumi liuvälja.

Siis tuleb ala, mis vilistlastel alati on kõige enam südamel ja mille juures nad ikka ja jälle kõige tõsisemalt pead murravad — see on lähema ja tihedama sideme loomine kooliga, nii õpetajatega kui ka õpilastega. Seda mõtet käsitlellakse alati kõige rohkem, sest ongi ju see

gatajad ja elluviijad, hr. Roos aga on esimene annetaja. Asutakse innukalt fondiks raha koguma, ja juba esimese kahe kuu jooksul tõuseb tallelepanud summa suurus 100 krooni ligidale. Kuid et see raha niisama kergesti ei kaoks, selleks määratakse kindlaks põhisumma suurus, enne kui sealt tohib andma hakata. Et selle summa nõutud määrani sugugi nii kergesti ei jõuta, ja kuna leitakse, et vilistlased saaksid juba otsekohe koolile kuidagi kaasa aidata, siis asutakse erisummade hankimisele. Nimelt võetakse teatavaks, et kooli endine lipp on juba väga tõsises seisukorras ja sedavõrd vana ning näotu, et seda ei saa enam tarvitamiskõlvuliseks lugeda. Ja siin teeb Vil.-kogu endale meeldivaks kohustuseks uue lipu muretsemise. Kuu- lutatakse välja lipukavandi võistlus, millest palutakse osa võtma vilistlasi (mitmed neist jätkavad praegu oma õpinguid k. k. „Pallases“) kui ka kooli joonistusõpetajat. Võistlus äratas huvi; vastaval komisjonil on küllalt tööd kõige sobivama kavandi kindlaksmääramisega.

Lõppeks jäädakse püsima kooli joonistusõpetaja hr. J. Pütsepa kavandi juure, missugune mõningate täienduste järele lõplikult kinnitataksegi. Nüüd algab kibe lipuvalmistamine; vilistlaste sõrmed on hoolega ametis tikkimisega, missuguse töö ülemjuhatus on lahkesti enesele võtnud kooli käsitöö õpetaja pr. V. Ojasson. Lipp saab valmis, ja suure pidulikusega antakse see üle gümnaasiumile selle aastapäeval 1931.

Lõppeks veel üks hilisema aja tähtis algatus Vil.-kogu elus ja nimelt vilistlaste kartoteek. Sellele pandi alus 1930. a., kuhu kogutakse eluloolisi andmeid iga vil. kohta. Mõtte algatajaks on õpetaja hr. A. Raud, kes leiab, et kui meie tõsiselt tahame ühte jääda ja üheskoos midagi ära teha, siis on ka väga tähtis, et üksteisest rohkem teame ja vajaduse korral kuskilt tarvisminevaid andmeid saame. Oma

seid samme, kuid — tundub, et sellest kõigest on veel vähe, sellega ei ole rahul ei vilistlased ise ega koolijuhatus. Tundub, et otsitakse midagi enam, et nurisetakse selle üle, et Vil.-kogu tegevusaastad kipuvad küündima peamiselt ainult neljaks seigaks: Vil.-kogu kassa kulul korraldatud traditsiooniliseks tutvumis-teeõhtuks uutele liikmetele ja jõulupuuks sügissemestril, tantsukursuseks ja peoks kevadsemestril. Ma ei tea, kui suurel määral võiks Vilistlaskogu, kelle liikmed on isegi kõik veel alles kujunemisel, saamisel, haarata enesesse suurt ja tõesti kõiki rahuldavat ja köitvat tegevust. Vägisi kerkib üles küsimus: võibolla meie ei ole jõudnud veel arvestada kõiki asjaolusid ja kas me ei lao oma alles katsestamisjärke üleelanud noorele organisatsioonile liiga raskeid ülesandeid? Võibolla, et vilistlaskogu kui niisugune ei peakski pingutama end selleks, et

Vilistlaskogu praegune juhatus:

istuvad: juh. abi E. Rekk; juhataja S. Lang, laekur M. Sorgsepp; seisavad: kirjat. abi P. Lindenau, majaema H. Juurik, majaema abi L. Niggol, kirjatoimetaja L. Tekkel.

mõtte propageerimiseks ja selgitamiseks peab hr. A. Raud iseseisva referaatkoosoleku, käsitles oma mõtet ja ettepanekut võimalikult igaükselt. Ettekandele järgnenud vaidluste ja ühise arutelude lõpptulemuseks on see, et otsustatakse asutada kartoteek. Selle esimeseks korraldajaks ja peanõuandjaks palutakse hr. A. Raud kui mõtte algataja, kes selle ülesande ka lahkelt enesele võtab.

* * *

Need kõik olid tindiste tähtedega kirjutatud faktid Tartu Tütarlaste Gümnaasiumi Vilistlaskogu protokolliraamatu valgetele lehekülgedele. Kuid olles läbi lugenud kõik need read, tundub, et oled lugenud läbi veel teisegi teksti, mis on kirjutatud nagu nägematu käega ridade vahele ja mis läbibistab punase niidina kogu raamatu. Oo jaa, Vil.-kogus on korraldatud nii mõndagi huvitavat, on peetud suur hulk ettekandeid ja referaate võimalikult mitmesugustelt aladelt, on püütud leida lähemat kontakti kooliga ja astunud selleks ühe noore organisatsiooni kohta küllalt tähelepanuväär-

maksma panna niisuguseid nõudeid, nagu meie neid temale seni oleme esitanud. — Kuid teisest küljest on ju see väga hea ja lugupidamist äratav nähtus, kui meil püütakse millegi kõrgema poole kõigi takistuste kiuste. Tundub, nagu võiksime selle rabeleva otsingu võtta kokku üheks lauseks: suuremat sügavust, rikastavamata hinge, hoogsamat tegevust, energilisemat taht. See iseenesest pole ju sugugi halb. Hoopis vastuoksa — nii saaksime kätte selle, mille poole kõigest hingest püüame: tihedama kontakti nii eneste kui ka Vil.-kogu ja kooli vahel. Ja meie vana protokolliraamat, mis küll oma ridadevahelise tekstiga kaebab meie peale ja ei ole põrugi veel rahul meie tegevusega, on siiski heaks, kui isegi mitte üheks kõige paremaks juhiseks tulevikus. Sellest, mis on hästi tehtud, võime tulevikuski leida eeskujude, ja sellest, mis pole õnnestunud, võime õppida, kuidas edaspidi enam mitte teha. Iialgi ei maksa kurta oma mineviku üle, las' ta matab ise oma surnud, ainult tuleb teotseda, ja teotseda

nii, et sellest jäävad aegade liivale jäljed, mille järele teisedki võivad edaspidi teed leida, nagu ütleb Longfellow. Veelgi: ei maksa iialgi karta homset päeva, kuigi eilne

päev oli sünk ja tume, nagu ütleb Omar d'Khayyám, pärslane. Esimesed kümme aastat on Vilistlaskogul seljataga, andku taevas, et neid tuleks järele veel sülega ja seljaga!
K. J. K.

T. T. G. Vilistlaskogu juhatused ja komisjonid 1922—1932.

1922. a.: Juhatus: H. Eichwald (juhataja), H. Masing, A. Mora, A. Adams, J. Kull; rev.-kom.: H. Puusepp, E. Laas, E. Kapsta; peotoimk.: E. Torm, E. Laas, L. Jegorov.

1923. a.: Juhatus: A. Mora (juhat.), E. Plado, H. Hermann, E. Laas, S. Horn; rev.-kom.: A. Sikk, L. Hermann, E. Kapsta; peotoimk.: K. Schnell (õpet.), S. Kangur, H. Peterson.

1924. a.: Juhatus: L. Hermann (juhat.), E. Plado, M. Odrak, A. Luts, M. Sirge; rev.-kom.: M. Vassus, S. Horn, T. Volmer.

1925. a.: Juhatus: H. Peterson (juhat.), M. Odrak, E. Mändik, L. Paju, L. Musto; rev.-kom.: Aug. Raud (õpet.), H. Hermann, S. Ado; peotoimk.: E. Plado, E. Ostrov, O. Ramul (õpet.), H. Melts, K. Merilaid (õpet.).

1926. a.: Juhatus: K. Põvvat (juh.), L. Musto, M. Teder, E. Koppel; rev.-kom.: N. Liblik, H. Kivisaar, A. Arike; peotoimk.: E. Ostrov, L. Aden, G. Panksepp, H. Melts, I. Jürgenson, A. Arike, V. Rähn.

1927. a.: Juhatus: K. Põvvat (juh.), M. Teder, A. Maalmann, A. Tõnisson, L. Musto; rev.-kom.: N. Liblik,

K. Annuk, T. Jakobson; peotoimk.: H. Rudi-Melts, pr. Kulpson, h-rad Merilaid ja D. Koppel.

1928. a.: Juhatus: L. Tigane (juhat.), hiljem J. Kadak (juhat.), A. Maalmann, M. Sorgsepp, J. Riives, L. Pirn, H. Treufeldt (majaema); rev.-kom.: T. Jakobson, L. Musto, E. Plado.

1929. a.: Juhatus: M. Müür (juhat.), J. Riives, M. Sorgsepp, A. Kutsar, K. Tanilov, H. Sokk (majaema); rev.-kom.: S. Kikerpill, A. Ennok, H. Kukrus; peotoimk.: M. Müür, J. Riives, M. Klein, N. Laan, H. Luud.

1930. a.: Juhatus: K. Tanilov (juhat.), H. Juurik, N. Peterson, E. Koppel, P. Lindenau (majaema), N. Laar (ta abi); rev.-kom.: R. Eres, H. Tamm, A. Root; peotoimk.: M. Klein, P. Lindenau, K. Kull, L. Mihkelson, A. Root.

1931. a.: (ja praegu): S. Lang (juhat.), E. Rekk, M. Sorgsepp, L. Tekkel, P. Lindenau, H. Juurik (majaema), L. Nigol (ta abi); rev.-kom.: H. Väärssi, R. Eres, N. Peterson; peotoimk.: M. Klein, K. Tanilov, A. Root, F. Kivisaar, L. Keder.

T. T. G. Vilistlaskogu koosolekud ja muud ettevõtted 1922—1932.

1922. a.: asutamiskoosolekuid 4, juhatusekoosolekuid 5, üldkoosolekuid 2, teeõhtuid 1, muusikaõhtuid 1.

1923. a.: üldkoosolekuid 6, jõuluõhtuid 1.

1924. a.: juh.-k. 3, peak. 2.

1925. a.: juh.-k. 8, peakoosolek. 1, üldk. 1, koosviibimisi 4, pidusid 1.

1926. a.: juh.-k. 5, peak. 1, üldk. 2, koosviibim. 4, teeõhtuid 1.

1927. a.: juh.-k. 7, peak. 1, üldk. 4, jõuluõhtuid 1, teeõhtuid 1, pidusid 1.

1928. a.: juh.-k. 10, peak. 1, üldk. 4, teeõhtuid 1, jõuluõht. 1, pidusid 1.

1929. a.: juh.-k. 6, peak. 1, üldk. 2, jõuluõhtuid 1, teeõht. 1, pidusid 1.

1930. a.: juh.-k. 18, peak. 1, üldk. 1, teeõht. 1, jõuluõht. 1, pidusid 1.

1931. a.: juh.-k. 24, peak. 1, üldk. 2, teeõht. 1, jõuluõht. 1, pidusid 1.

NB! Andmed ei ole iga aasta kohta päris täpsad, sest osa kooskäimisi pole protokollitud.

Oma X aastapäeva puhul mälestame tõsisis leinas kõiki neid

T. T. G. vilistlasi,

kes on kutsutud meie hulgast manala kodadesse.

T. T. G. Vilistlaskogu.

Kolm luuletist.

SÖBER.

Kui mina kotun karjan käisi,
mul tsiga olli sõbrana.
Ma temale nii julgelt võisi
kõik saladuse puistata.

Ta olli mulle üliarmas,
sii väike rummal loomake,
ja siss ku taaga peni larmas
ma olli väega vihane.

Kui emä karja leibä andse,
siss olli ää meil mõlembil,
ma tsia suvve poole pandse —
ei nälgä polnud kummaquil.

Kui vahest kõvva vihma sätte
ja tsiga olli säääl, kos ma,
siss endid paksult kinni katse,
ning vihmake võis sadada.

Ma sõbrale nüüd ruumi andse,
et paremb oles magada,
ja oma pää ta pääle pandse,
siss oll mul armas kullelda.

Truu sõbrake mul kasvi ruttu
ja ära sulgu pisteti.
Es saa ma enämb tsika puttu,
sest tsiga ära tapeti.

Erika Ventsel †.

Lillekimp.

Käen lilli kimp,
mu näon suvi naerev,
on päiksest pruuniks põlend põsk,
kun juuksed pleekund nagu vask,
ja keha päiksesülen aelev.

Käen lilli kimp,
silml taevasinna armuv,
suu antud tuulel suudelda,
kael sirut päiksel siluda
ja jalge kõnnak nõtkelt sammuv.

Käen lilli kimp,
mu silmin naerev elu —
nii tahan uhkelt tulla sulle vastu
kui vallanend ja vangist vabaks lastu
ja suudlusiks sul anda suu.

S. B.

Mälestus.

Äsja su juurest tulin.
Meeles su kuju veel:
meeles, kuis toetusid väravale,
viibates käega lahkujale,
näol pehmus ja silmis hellus.

Oli kaunis idüll
enne matkamist koduteed:
rohtunud tänaval
heljus ülal ja all
kummeli paitav aroom.

Käisin tulles küll avasilmi,
mõtted aga targu unistades
lendlesid su juure tagasi —
sinu juure, kel on võrdlematu ilus hing.

Meenus, kuis lohutust lõhnasid õied,
meenus, kuis hõõgusid päikesesööed...
Hää oli käia ja mõtiskella,
tunda näol lõunatuult hella,
kuulda kui sosinat sinult.

—la.

Ontlikud inimesed.

Häädemeeste vaestemaja. Leenu, priske ja punetava näoga eit, umbes 70-aastane, astub uksest sisse, koms käes. Anu, nii aastais kaheksakümneis, istub sāngi veerel, lühikeses seelikus ja halled villaseis sukis, mis seotud kirju paelaga ja jätavad põlved välkuma. Kõl gutab jalgu.

Leenu.

No mes sa siin oetes¹⁾ tiid? Teised käivad küla mööda aelemas oma egapäevase leva järel, tend põle näht kuskil.

Anu.

Ma ole ju aege, aege ja kehv jusku kuju ahunas räästa all. Põle kuskil jalga valla saa-

¹⁾ voodis.

nu, ku siin kodu nurkes. Nüüd oo ju parem.
Leenu.

Ei täh, jah, inimesed seuksed nagu nemadset, siuke oige ilm.

Näe nüüd angeldavad pistid. Teie olete, — mia akkasi soogutama, — teie olete üks vale apoostel, teie olete üks vale proveet. Püha ja isa, seuksed sõnad ma saan aru. Ma ei tahagi seuksi sõnumi, mes sa tuud. Köster ikka täis laulaja, täab ristimese sõnad, laalatamese sõnad, matmese sõnad ja kõik. Köster oo ikka aus ja ontlik vandersell ja koolitud inime.

Anu.

Õhte summa lähvad kõik. Ma ei tää kudaigi tend olema. Ei saa medagi aege silmaga, lugeda ei laalda.

Leenu.

Miu väimees oo ka õhe silmaga, miukse tiu ta tegemata jätab, näeb ku kärblane Kihnus, sina ei näe sedagi.

Anu.

Suu teeb suure linna, käed ei käo pesagi.

Leenu.

Näh, ennemuistsed aead olid pindalised¹⁾. Nüüd käivad suured Rootsi kuningad ja keisrid. Tüdrukud teevad suured krandsid ja viskavad tsäudi vasta. Ei sääl prostdid inimesed põlnd. Sääl oli miilits ja kõik paabeli saksad summa. Sääl nad kõnelevad ruski keelt ja saksa keelt. Nii ma ole kuulnu, et räägitas.

Anu.

Ku ma noor oli, ma käisi kah Riigas saks-tega. Saksa vahtisiva mind turu pääl. Aga ei tää, mespärast keegi mind ei kosind? — Aga siuke ma ole, ma põle eksind.

Leenu.

Võ tema põle eksinu, võ tema põle eksinu! Maailma päätegu! Ära aanu, nii et põle muud ku pallad raamid järel. — Va tüümehe-lantsikud ja vällald tuln inimese säetasid tend, peenemad antvärgid ei vaatand ligigi.

Näe, linna lirtakad, talve käivad siidisukad jalgas, külmetavad, — siis oo kõhad, siis oo tiisiked ja kõik. Sellest sinagi ära tõmmanu õhe silma ja alati aege. Viimati säeta²⁾ tend veel enne surma, ku ära alvatas, ku Saia-Liisut. Ei siis teistel olnd ööd ega päeva.

Anu.

Toho, sõge koer, mes sa saada tahad, mis sugu saada põle! Kus sa kisud aegest inimest. Ku pulkadi viskab va tigidate silmiga, joose või maeast välla, ku tend kartma akka.

Leenu.

Võ nüit põle mina ia! Võ nüit ole mina sõge! — Kelle plasku pääl³⁾ sa end soetad!

1) kehvad. 2) talita, 3) kulul.

Näe, saa lampigi ulga pääl osta. En näh, kurat, minu eli sääl põleb! Seni kannatend oma vaevaga, ku karupidi kokku mene.

Anu.

Siu siasilm ta'nd oo, aga oma eli.

Leenu.

Võ oma! Mesuke asi sul oma oo? Valla-armust kõik saadu. Mia säeta veel kõstrisakste last ja käi küla pääl tüül, sina ei tee sedagi.

Anu.

Ah, ah, ah! Ei saa sina säält midagi, sul oo teravamad küined, sellest sul nägemine⁴⁾ prisk.

Leenu.

Mis sa naarad, mis sa mind naarad, mis „ah, ah, ah“! Mis sa aad oma lõuad laiali, vana õelus!

Anu.

Ah sa põha vaim! Ku teesega viha, siis kohe sõemusõnad lätsis ja sõnniviha silmis. (Kõhatab, kavalalt:) Kõstrimansel käis siin, küsis, kus sii Leenu aeleb.

Leenu.

Kõstrimansel siin, põha vaim! Nu meda ta siin pidi käima? Kas ta medagi küsis või?

Anu.

Ei või nii tiha, nagu isi sugugi ei tää. Sul ju sääl ää summak käes, tend peab ju nõnda tõstma, ku naba käriseb.

(Leenu on kohkunud ja kimbatuses, ei tea midagi vastata. Varjab kompsu.)

Anu.

Anna ometi aegele inimesele ka medagi, miu keskpaik oo väga õõne ja eli põle kah enam, muidu lähäb see summak sul kopitama ja aes küla pääle laiali.

Leenu (lepitavalt).

Toho-oh, kunas ma siis eli sulle keelnu ole.

M. T.

4) väljanägemine.

Laud.

See on üpris tavaline laud tumepruunist tammest, poolteist meetrit pikk, asetseb kahvatuisine seinä ääres. Neli massiivset jalga, mille otsade värvi on luidutanud põrandapese-mislapp, toetuvad mornilt ruskele põrandale. Laud on kaet oliivroheline paberiga, mida täpistavad siin-seal tindiplekid. Suurim neist on otse keset lauda ja tuletab meelde groteskset violetikat ämblikku. Osa selle koibi katab laualevisat avat redikül, mille pottsine nahk ja huulevärvist plekitet hall muareevooder ovaalse peegliga moodustavad suure raamatu-suuruse kahevärvilise nelinurga. Selle avat sisust valendab taskuräti pits ja puudrikarbi täisnurk.

Keset lauda, peaaegu seinä ääres, lamab hallist marmorist tindialus. See on lihtne raske nelinurk, mille hallil pinnal lookleb valgeid peeni jooni nagu õlimaalil. Kaks klaasist, niisamuti ornamentideta nelinurka osutuvad tindiaastikuiks. Ühes neist virvendab rubiinpunane, teises mustjas vedelik. Astikute ees alusel vedeleb kirjutamisartikleid: pikki ja peeni sulgi, diagonaalselt poolekslõigat kumm, sirkel. Kaks pikka ookerkollast pliiatsit moodustavad risti. Selle kõrval külitavad sulepead — üks graatsiline, luitunult lilla, teine — kõhukas, maavärviline, mille pooleldiroostetanud sulg on tõrgat lõssivajutet kollasesse liimituubi. Kaks pliiatsijuppi, ümmargune ja roosa, kandiline ja pruun,

näitavad aluse alt oma tõmpi otsi, mis tuetavad meelde hambutuid suid. Vastu tindiasitiku nelinurka lamab längevajunud sinisepealine soomepuss, mille haljal teral ristleb musti jooni.

Tindialusest vasakul ja paremal vastu seinas seisavad kahes rivis vasakule lüngivajunud raamatud. Vasakus rivis toetub paksule tumesinisele saksa-eesti sõnastikule Galsworthy' sügis-kollane sihvakas tsükel. Sellele järgneb reastikus rābaldunud-servaline Liiv'a monograafia, Andersen'i rohelised muinasjutud, sinevärviline „Mere rüpes“, rühm Reclam'i pastellroosasid hapraid ja Tauchnitz-Editioni lumivalgeid kaineid köiteid.

Paremal asuv rivi on niisama värviküllane. Tumepunasesse nahka köidet Noor-Eesti III albumi kõrval on siin mugavas segaduses hallikaustalisi „Loominguid“, rohelisi ja kollaseid „Eesti Kirjandusi“, helepunaseid miniatüürsõnastikke, „Fausti“ ja „Vita nuova“ rusked köited ja kaks sinist üliõpilaslaulikut. Otse laua nurgal seisab vildakult „Casanova“ köidete kukkudaāhvardav torn. Nende helesinised, mārdunud kaaned viitavad instinktiivselt keskaega, katkenud ja rābaldunud servist on tunda vanaraamatukaupluste koitanud lõhnu.

Laua vasakul serval vastu valgust asub viltu nelinurkse kastina piibel. Selle kaaned, enne vist läikiv-mustad, on nüüd terracotta värvi pruunid, millel raske on eraldada kuldset ornamentikat. Piibilil seisab kollakas ja veidi vigastet naluudega kolp. See on naise oma, haruldaselt suurte põsenukkide ja hammastega. Alumisest reast puudub neid kaks, mis annab kogu kolbale groteskse, irvitava ilme. Pealuu kan-

nab katteks valget üliõpilasmütsi, mis on vajunud koketilt vasakule silmakoopale.

Selle veidra tsükli kõrval asub pronksiraamitult valgel foonil noore mehe pilt. Valge üliõpilasmüts, rinnal lilli, aristokraatsed näojooned, pikergused terased silmad — need on märgid, mis osutavad rootsi päritolu.

Tindialusest paremal seisab ruske kõrge vaas, mis on savist ja mida illustreerivad pisut sihvakad ovaalid. Keskelt risti läbi lookleb tumepruun vōöt sidrunikollaste lehtede ja karminsete õitega. Kaks nelki moodustavad rohelise risti. Õite süda on veel magusalt punane, kuna āared on mustjad ja kooldunud. Neist hoovab valus ja mälestusrikas lõhn, mis segunenud peene nārbumis-aroomiga.

Vaasi kõrval asub niisama ruske ümmarik tuhaalus, mille āarel lookleb sisalik. Selles on pooleldisuitsetet pabeross, paar sigaretiotsa ja kuhi kollase roosi nārtsinud lehti.

Pooleldi tuhatoosi peale on visat kaks helesinist „Medizinische Welt'i“. Nende alt paisub piklikke, täiskirjutet paberlehti, välismaa markidega kirju ja postkaart, millel öine Berliini „Femina“. Selle kaose kõrval lamab virn siniseid kaustikuid. Pealmine neist on murt pooleks ja kannab pealkirja: „Morfoloogia, prof. Saareste loengud“ ja sealsamas all, diagonaalis kirjutet: kellel meistki pole oma kasarmute igatsust. Kaustiku vahel on puuleht, õrn kui žoržetist.

Luitunud sügispäike langeb vasakult läbi kardina ja loorib kogu laua kui kuldseesse pitsi.

E. T—nn.

Tādi Kati hiirekuningas.

Tādi Kati hoiab kummuti sahtlis alles kõik armastuskirjad, mis Peeter saatis talle kaua aega tagasi. Nad on korralikult saamisjärjekorras riita seatud ja tādi Kati vaatab nad igapäev vähemalt kord õrna ohkega üle.

Jumal teab, kust tekkisid tādi Kati tupp hiired. Alguses oli neid ainult mõned, kuid neid sigines järjest juure, ja lõppeks oli neid nii palju ja nad muutusid nii jultunuks, et ei andnud tādi Katile rahu päeval ega ööl. Nad piiksusid pōranda all, ujusid piimakausis, jooksid öösi üle tādi Kati nāo ja sooritasid veepanges enesetapmisi. Siiski kannatas tādi Kati nendega. Kuid ühel ööl, kui keegi neist loomadest vedas köögist pekikillu kummuti sahtlisse ja asetas Peetri kirjade vahele, kusjuures ta selle kirja küljest, milles Peeter tādi Katit esimest korda oli nimetanud „ingliks“, tüki āra hammustas, lāks tādi Kati marru. Ta otsustas hiirerāhva, kui mitte tervest maailmast, siis vähemalt oma toast āra hävitada. Selleks ots-

tarbeks leidis ta olevat kõige kohasema endale muretseda kass.

Nagu Jumalast saadetud, seisis järgmise päeva lõuna-ajal hoovivāravas ilus hall, valge maneskiga kiisu, tegi üliarmsa nāo, laskis lahkelt nurru tādi Katile ja vedas oma külge vastu vāravaposti.

Vaimustunult krapsas tādi Kati kiisu sülle, vaatas korraks ümber, kas vahest kassi omanik ei juhtu nāgema ta tegu, ja ruttas kiisuga oma tupp. Kass ei protestinud ühegi liigutusega: ta nāis olevat tādi Katiga tāiesti ühel nõul.

Toas vaatas kiisu ringi, nuusutas riuli juures üles piimakausi poole ja andis nāugumisega mõista, et talle praegu maitseks piim kaunis hāsti. Tādi tāitis silmapilk vōõrastelāhkelt oma külalise soovi, lisades avansina tulevase hiirehāvitamise eest piimale juurde ka pekitüki kirjade vahelt. Kiisu sõi mõlemad annused āra, lakkus mokki, nuusutas toas ringi. Astu-

nud turukorvi juure, näitas väga ilmekalt, et talle värsked kalad pole sugugi vastumeelt.

„Vaene loom“, mõtles tädi, „sa pole küll näinud kaua enam midaagi söödavat. Aga küll sa enese peagi hiirtest täis sööd.“ Esialgu ulatati siiski kiisule korvist väike kalake ja kõrvasse tükike võileiba.

Kiisu sõi kalaqi ära, kuid leivatüki kohta ta ei näinud olevat kindlal selgusel, mis tädi Kati õieti selle ainega mõtleb. Ta nuusutas leiba, lükkas käpaga ja vaatas küsivalt tädi Kati poole. Viimaks näis ta olevat jõudnud selgusele. Ta kaapis esimese jalaga ümberringi põrandalt leivale ilusasti prahti peale, et ta uus perenaine vahest ei tuleks arvamusele, nagu poleks kiisu puhas loom.

Tädi Kati vaatas kokkunult kiisu tegevust pealt, kes talle aga enam sugugi ei pööranud tähelepanu, vaid tädi sāngi hüppas ja seal kõva nurruqa teatas, et see lokaal talle kaunis hästi meeldib.

Õösi algas hiirte tants jälle peale. Üks krabistas kummuti sisemuses: nähtavasti luges ta Peetri kirju päris maitsevaks roaks, üks vahetis tädi puudritopsi ja üks kolistas suure kondiga sāngi all. Kiisu aga magas tädi Kati kõrval kerratõmbunult maigusat und. Tädi Kati äratas kiisu ettevaatlikult üles, et hiired enne karistuse kättejõudmist ei poeks minema, ja tõstis ta põrandale, näidates veel näpugaqi, missuguse hiirega ta peab alqama. Kiisu oli

aga väga pahane; esiteks sellepärast, et teda õösi seqati, ja teiseks, et ta äkki asetati nii halba seltskonda. Ta tõmbas tädi Kati käe lõhki ja seadis enese ahju kõrvale uuesti kerra.

Tädi Kati oli äärmiselt vihane kiisu käitumise pärast. Ta otsustas sundida teda näljutamisega hiirepüüdmisele. Hommikul võis kiisu nāuguda ja tädi seelikut kiskuda niipalju kui tahtis, tädi Kati süda jäi kiviseks.

Siis kadus kiisu läbi akna välja. Vähe aja pärast võis kuulda majaperenaise kisa, et temal olevat pool naela vasikaliha ära varastatud.

Tund aega möödus, siis tuli kiisu tuppa. Ta oli enese laiaks söönud — nähtavasti perenaise vasikalihast — ja suus kandis ta elavat hiirt, mille ta asetas põrandale ja mõttetarga nāoqa pealt vaatas, kuidas hiir kapi alla kadus. Siis kadus kiisu jälle toast. Tädi Kati tormas talle vihaselt järele, Keset õue kohtasid nad. Kiisu lõugade vahel rabeles kassipoja suurune rott — see oli mõeldud nähtavasti tädi Kati toa rotisoo esivanemaks.

Tädi Kati krapsas Kiisu kaenlasse, kuid kaugeltki mitte enam nii õrnalt kui eile, ja ruttas temaga järgmisesse tēnavasse, kus asetas kiisu ühe vāravaposti najale küüru tegema. Kiisu ei mõelnudki talle järele tulla.

Kui tädi Kati vaatas tagasi tēnavanurgalt, näqi ta veel, kuidas üks naine kiisu õrnalt sülle võttis, ise ümber vaadates, kas vahest kassi omanik ta tegevust ei märka. L. T.

ILSE POST — vahva ja kindlakoeline kaasvõitleja X lennust, „T. T. G.“ esimese aastakāigu tegev toimetaja, publitsist ja vāikeselt ka kirjanik, ringide kandesammas, õpilasvalitsuse toekam tugi.

S. Adamson'i joonis.

Las' müüdiks saab, las' läheb mööda.

Ma'i tea, millist süsteemi kasustate teie oma mälestiste liigitamisel: kas hoiate neid alal keritult, kangas, virnas või lamedas lādemes? Mina laon riita oma mälestisi südamesoppi otsekui kolikambrisse — kuiva ja sooja. Aastad sõeluvad virnade vahele nukrat tolmu; mida rohkem möödub aastaid, seda paksemaks koguneb hall kord. Kümneaastase katte alt, otsekui tuha alt sõed, sāravad punased tähed: „Eriosakond; kōõl, teatevihk, nõudlik klassi-

juhataja, järeleksam, paarkümmend naervat suud, märkus, karutemp, süütu vallatus ja pisi-patte loendamatu. Alal hoida kuivas ruumis!“

Nii siis, siin nad nüüd on — need reliikviad koolipõlvest: mõnel murdunud nurgake, pudenemas peenemaid õsi. Hoiukambri nurgast kõlab ja sumiseb ammukuuldud hāāli, kriiskab klassikutsuv kell. . . Laest aga voolab roosakāt leebet valgust kui leiget vett; seda saadavad ülalt kümme kadunud aastat. Ja tolles lepi-

tavas kumas ümmarduvad kõik, kunagi nii teavad ja veristavad nurgad, kaovad tõsised jooned klassijuhataja silmnäolt, mahenevad kõrged toonid. . . Kas pole te ka kunagi tunnud, et vitsaraag, millega jagati kord ammu ja mõnikord külluses toda tembutasu, on muutunud möödunud aegade mõjustusel päris armsaks oksakeseks? Vaatle seda narri ja naerata, enesel aga silmad veidi niisked — nüüd on nagu õitsev kasv kirsipuult too kunagi nii vastik ja valusalt vihisev roots. Õitel vaid selline kummaline kurb hõng — küllap too tuleb vist haihtunud aastatest. . .

Nojaa, siis nii on lendunud minugi mälestiste mant piparterav kõrvalmaik, okkad ja ohakad; on lahustunud leiges ja lepitavas kumas. Tolmusammas mu mälestistekambris väriseb, ja ma näen sinist ja süütut nelinurka — too oli kunagi mu teatevihk. Kaotsi ei läinud ta iialgi, just omaniku kiuste mitte, vaid korjas hoolega andmeid selle õnnetu omaniku üle. Oli üks tülikas raamatuke! Nüüd aga langetab see omanik hardumuses pea ja loeb noid ridu — tookord aga tunti tuska iga juuretekkiva puhul. Praegu vaatle oma paturegistrit, süda täis imelikku hellust ja väikest uhkustki, otsekui oleks too ridadekirjutaja, klassijuhataja, loonud mingi ülemlaulu su voorusist ja pühendanud selle siis sulle. Teatevihus küll, aga eriti sulle. Mälestuseks. Kas nutta või naerda! — Vasak suunurk kisub vägisi alla, vasakust silmast ähvardab ilmuda soolane tilgake, seinal aga manitseb silt: „Alal hoida kuivas ja soojas —, kui võimalik, — südames.“

Naeratan siis minagi vapralt ja sorin oma kolikambris pleekunud mälestisi: nurgas krabiseb kuhilake kuivanud pabereid — spikereid. . . Suures väljavalikus, esindatud iga liik. Spires, ribaspiker, spiker kuivatuspaberil; selliseid, mida läkitatakse naabrile sulepea õõnsuses, ja teisi — suuremaid. Noid anti edasi kinga kannast.

Edasi — koliseb traatpuur, mida muidu kasustati kaitsevõrguna lambile. Kuid ühel ilusal ning kurvvalt lõppeval vaheajal mängis üks lustlik blond tütarlaps tolles puuris looma-aeda: ringles saalis ja otsis hui gates — no olid aga tookord meil tugevad hääled — nojaa, hui kas too tütarlaps kokku lahkeid leopardide ja kaelkirjakuid, kes jaqaksid tema, tsirkuse-direktori, edu. . . Muide, tol huilgaval loomaia omanikul oliqi edu. Määratu edu, aga oma-moodi: ema pidi kooli ilmuma. . .

Traatpuuri kõrvalt kõlab hõbedane ja nõrk tilin. Too ju vana mängutoos, mis segas kord põhjalikult üht saksakeelset õppetundi. Nüüd kõlistab mulle otsekui meeletuletuseks vana masurkaviisi, ja sekka tuksub midagi soojalt ja sügavalt: tuks, tuks. Too tuksuv on saksa keele õpetaja süda — suur ja kuldne süda oli tol va-

nahärral! Konfiskeeris tiliseva toosi, kuid andis selle sealsamas tagasi. Ja miks ka mitte, sest talle seletati osavõtlikult ja tõsiselt, et selline lihtis pill kuidagi ei sobivat soliid pedagoogi pruuni ja šikki portfelli. Vana ja roostetunud plekkpill — küllap selline ebameeldivalt lehkabki, rikub nii portfelli sisu.

Tiliseva toosi kõrval helgib tuhmilt peegli kild. Tollega läkitati kord päikest vanale matemaatikule, läkitati otse silma ja paljale pealaele, kuid oli kuldne sellegi vanahärra süda: vaikne ettekanne Pythagoras'est jatkus, ja päike säntendas ettekandja kulmul. . .

Tolmusammas väriseb, roosas valguses lebab pleekunud, puust näpits, murdunud jalutuskepp ta kõrval, paar kirjut pudelisilti, pooleli söödud võileib, punavad suure vähi sõrakäärid. . . Kõik nood olid kunagi „corpus delictiks“, töid enne lusti ja naeru, sealsamas aga kohe tüli ja tuska, sest kui näpits leiti mustast krepp-kleidist, mida kandis daam, kelle kättesse oli usaldatud meie klass, kasvatus ja karistus, tarvitas kleidiomanik muidugi viimast neist kolmest. Ja kui keegi neist elurõõmsaist paarist kümnest demonstreeris pooliku jalutuskepiga, kuis keppi vibutab tema, demonstreerija, lemmiknäitleja, külvas tütarlaps muidugi tuult ja lõikas tormi, ja saak oli rikkalik. Vähemalt kümme seemet, sest demonstratsioon toimus — muidugi poolkogemata — otse keemiatunnis. . .

Oi mälestisi, oi asjakesi! Kamalutäis juukseid, alates heledamast blondist ja lõpetades ronkmustaga, — noid kiskusime kord oma pealagedelt ja heitsime ühe õpetaja mustale kuuetele, et võiksid kõik näha, kuis vastolus on tolle härra õpetus ja ta eraelu. Vaat, sellised väikesed uulitsapoisid olime kümne aasta eest!

Lehvib luitunud kukesulg. Kord irvitati toda sulekest ingliskeele õpetaja viltkaabul. Nüüd vaatle toda pleekunud sulge hellusega, natuke kurva rõõmuaga, vaatle teist ja lausu: oled tuttav ja tore sulg, pärit otse paradiisi linnu sabarattast!

Vigasekstaotud volley-pall, hüplev neegriku kummpaela otsas, punasest tindist õhetav vihik, kirjukskribitud koolipink, hiigelseos krepp-paberist käre punasest. Viimast uhkuseset kandis üks julge ja ülbe tüdruk kunagi soenus. Kelkis võõraste sulgedega, ja temalgi oli edu: ta võis oma toredust näidata tervelt veerand tundi õpetajaile — nonde toas nurgas seistes. . .

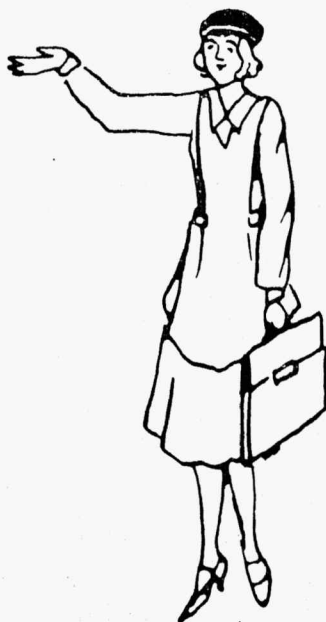
Kükitan oma kolikambri põrandal ja sõrmitsen nõõrjuppi, mis seoti kord sõlme ümber õpetaja jala. Füüsikatunnis. Mina naeratan ja sõrmitsen nõõri, nurgas kõveneb üha üks imetuttav hääl. Joriseb pahaselt — ahah, kadunud kooliteener, õnnis Aadam. On temagi mu mälestiste kolikambris. „Oi, kirrrstunaelu, oi kirrrstunaela, oi tempe küll!“ ahastas ta siis,

kui mõni paariteistkümneaastane tulihing ronis õpetaja lauale (salaja muidugi), vibutas rusikaid, trampis ja möirgas. Nii deklameeriti meie ajal „Kaht grenadeeri“. Ja millise paatosega! Orleani Neitsi oleks omaga varju jäänud. Ja häält oli meil, kordan veel, tookord, võis... kuule, praegu kostabki nurgast kõlav kisa: „Ma täna lauluproovile ei tule, mul on hääl ära, sugugi ei saa heli sisse.“ Nii kisendas kord üks muidu väga arukas ja kaval tüdruk oma lauluõpetajale. Kisendas üle uisutee ja poole õue... Ma näen ümmarduvat nüüd juba mullas puhkava saksa keele õpetaja roosat lapsesuud: „Ei, tasemini, tasemini! Noore tütarlapse hääl helisegu kui hõbedane kelluke.“ Kas meil — ja hõ-

bedane kelluke! Oi, indiaanlase sõjakisa, hundide vägev võiduhäälitsus!

Nüüd kõlab see kõik kui kaugel müüt, et paljud meist, kes praegu kasvatavad juba tütreid ja poegi, mängisid tol korral innu ja andumusega röövleid ja kordnikke, keerutasid poolleioleva näputöö ümber pea ja hõiskasid: „Nüüd ma olen nagu õnnetu Hirlanda, leinaloor lehvib.“

Kümme aastat on mälestistele sõelunud tolmu, ja kõik tookord hõiskavad Hirlandad on taltunud, mõtlevad tagasi ilusaile päevile. Kõik nurgad ja servad on ümmardunud, kõik on muutunud ilusaks müüdiks... L. K—ts.

S. Adamsoni joonised.

Seda teed käime kõik.

Mälestis.

See oli, kui ma mitte ei eksi, aastal 1925 ja juhtus eelviimases klassis. Istusin kateedril ja püüdsin kõigest hingest külvata teadmisi õpilaste pääajudesse.

Seal märkasin, et üks õpilastest, kes istus akna juures tagumisel pingil, ei võtnud põrmugi osa minu seletustest, vaid kirjutas nobedasti midagi tindiga oma vihku. Seal on vist, mõtlesin, tegemist mõne kirjatöö ümberkirjutamisega, mis tal kodus on jäänud tegemata. Kas minna nüüd ja vihk käest ära võtta ja anda seejuures talle valju noomitus? Ei, seda ma ei tee, sest on tõenäoline, et ma teda sel tunnil vaevalt nikaugemale suudan viia, et ta kõik oma meeled minu seletustele avab. Las' kirjutab edasi, kui ta ainult mind ja oma kaasõpilasi ei sega. Hingepõhjas jäi mul aga pesitsema elav soov, et saatus teda ise, ilma minu vahele segamiseta karistaks tema tähelepanematuse eest, et tal mõtted läheksid segamini, et ta teeks igasuguseid vigu, read uperkuuti paiskaks, et tervest kirjatööst ei tuleks midagi hääd välja, või muud midagi juhtuks, mis talle mitte armas ei võiks olla.

Siinkohal on asjaolude edasiarenemise huvides vajalik ära märkida, et kõne all olev õpilane oli enda sel päeval ehtinud lumivalge tuli-uue mustatäpiliselt bluusiga (vormirõivaste kandmine polnud veel sel määral sunduslik nagu praegu).

Korraga tõusis seal nurgas, kus oli valmimas tähtis kirjatöö, ärevus, oli kuulda kihinat ja kahinat, tagasihoidlikke karjatusi, ühe sõnaga — midagi oli juhtunud. Peagi selgus, et ühe ettevaatamatu käeliigutuse tõttu oli tindipott, mis asetses vihu kõrval laual, ümber läinud ja must vedelik nagu pimedusevari voolas ojana üle laua, ja valmiva kirjatöö kirjutajale peale. Ärevusega asja parandada püüdes tehti kätega liigutusi, mis muutis olukorra veel hullemaks. Ilmusid ennemainitud puhtale bluusile süsimustad laiud ja ka näole mustad sõrmeläljed. Ei aidanud muud, kui õpilane välius klassist, et ennast kuski pesta ning puhastada. Minu südamesoov oli sellea ootamatul viisil teostunud, ja ma sõnasin muiates: „Vaadake, lapsed, N-ile juhtus õnnetus sellepärast, et mina temale seda tunqivald soovisin, nähes tema tähelepanematust. Seda võite temale minu poolt edasi anda.“

Naqu ma pärast kuulsin, oliqi see temale täpsalt edasi antud, kuid ta maksis mulle selle eest niisama täpsalt kätte, minule selsamal viisil mingit tunduvat õnnetust kaela soovides. Temaqi soov läks täide.

Järgmisel päeval oli kooli aastapäev traditsioonilise piduõhtuga, mis korraldati tookord

S. Adamson'i joonis.

Salmel Adamson — XI lennu vilistlane, „T. T. G.“ esmajooneline karrikaturist, tütarlaps kui teras ja tuli, kel oma a-õigus üle kõige.

„Vanemuises“. Mina kui õpetaja ja kutsutud auvõõras läksin ka sinna oma parimas ülikonnas ja ülimes meeleolus, oodates ärevalt neid sündmusi, mis pidid tulema. All rõivasteruumis, kui võtsin palitust seljast, tundsin korraga, et kaelakrae juures polnud midagi korras: kerkis teine kuidagi vabalt kuuekrae alt. Tutvunud asjaga lähemalt, leidsin, et kraenõõp oli läinud katki ja muutunud tarvitamiskõlbmatuks. Oma hädas pöördusin ametivenna poole, kes vabastas sealsamas kõrval ka ennast ülrõivaist. See, üks väga heasüdameline ja kaastundlik vanahärra, ütles olevat kaasas endal ikka ühe tagavaranõõbi sellisteks juhtumiteks ja pakkus mulle seda. Aga oh häda: nõõp osutus minu krae jaoks liiga suureks, ei läinud nõõpaugust läbi. Nii ei jäänud mul muud üle, kui kõndisin kurvalt tagasi koju, ilma et oleksin saanud heita pilkugi hiilgavasse peoruumi.

Kui minult järgmisel koolipäeval õpilased küsisid, miks ma mitte piduõhtule ei tulnud, siis teatasin nende puhtast südamest oma äpardusest, et mitte ei paistaks, nagu oleksin ma alahinnanud koosviibimise võimalust nendega.

„Vaadake,“ sain nende poolt vastuseks, „see oli kättemaks N. poolt, kes lubas teile selle tasuda sellesama mõõduga teie pahatahtliku soovi eest tema kohta.“

Sellest ajast saadik olen ma veendunud, et hinge põhjast tulev soov teise isiku kohta, olgu see õnne või õnnetust taotlev, nii või teisiti ikka teostub.

Üks endine õpetaja.

Kartoteegist.

Tartu Tütarlaste Gümnaasiumi Vilistlaskogu otsustas 1931. a. alul sisse seada kaart-kataloogi, milles leiduksid eluloolised ja hariduselised andmed iga T. T. G. vilistlase kohta.

Õpet. A. Raua kaasabil, kes oli ühtlasi kartoteegi mõtte algataja, ja kolmeliikmelise komisjoni koostöötamisel, millesse kuulusid villi! M. Müür, H. Juurik ja E. Plado, jõudsid eeltööd sellesama aasta märtsis niikaugale, et võis algust teha ankeetlehtede levitamiseks.

Andmete lehed anti iga lennu esindajale, et ta nad edasi annaks oma kaasvilistlastele ja võimaluse korral lehed ka täidetult kokku korjaks viimaseks tagasitoomise tähtpäevaks, milliseks määrati viimane maikuu päev m. a. See tähtpäev möödus, kuid mida tagasi ei tulnud, need olid — andmete lehed. Korraldav komisjon polnud just väga pettunud sellest loidusest, vaid oli arvamisel, et kõik pole veel ankeetlehti kätte saanud. Jäädi ootama.

1931. a. sügisel valiti kartoteegi korraldamiseks uus komisjon (H. Juurik, H. Rehesaar, M. Sika), milline iga vilistlase jaoks (kooli lõpetanute nimestiku järele) varustas ühe kaardi, et hiljem lehtede saabumisel tööd võiks jätkata. Lasti valmistada ka kartoteegi-kast. Lehti kogunes, kuid ainult 40 ümber, — kümne lennu kohta. Hilisematel vilistlastel (1931. ja 1932. a-st) on lehed enam-vähem juba abiturientidena täidetud.

Tagasitulnud lehtede arv on kohutavalt väike, sest välja on saadetud neid tuhande ümber. Ankeetlehtede tagasisaatmise meenutamiseks on avaldatud „Postimehes“ kaks üleskutset, kuid tagajärg on olnud see, et üleskutse

mõjul tuli tagasi lisaks endisele arvule veel üksainus ankeetleht.

On käidud isiklikult väga paljude kohalikkude vilistlaste pool, et saada kätte ankeetlehti, kuid seegi on andnud vähe tulemusi: kord puudub aeg, kord on kaotsi läinud ankeetleht, kord ei leita isikut kodunt jne.

Nii on korraldav komisjon asjaga tõsiselt kimbus. Kõik andmed, mis on saabunud, on korraldatud; korraldataks jalamaid iga leht, mis saabub; ent kahjuks neid saabub minimaalsuseni vähe.

Seepärast palun kartoteegi korraldava komisjoni ülesandel kõiki vilistlasi, kes veel oma ankeetlehte tagasi pole saatnud, seda võimalikult kiiresti teha.

Vilistlasi, kes pole ankeetlehte üldse saanud, palutakse sellest teatada kartoteegi komisjonile (Tartu tü. gümn.).

Ärge olge loiud ja ärge mõelge, et aega on küll! Ärge mõelge, et üksiku isiku andmete puudumine ei sega kartoteegi korraldamistööd ega täielikkust, vaid mõelge, et iga üksiku ankeetlehe saabumine seda kindlasti kiirendab. Neid, kes on oma andmete lehte tagasi saatnud, palub korraldav komisjon, et nad edaspidigi informeeriks komisjoni oma elu ja õpingute tähtsamaist momentidest, samuti teataks oma aadressi muutmisest.

Koos T. T. G. Vil.-kogu juhatusel loodab kartoteegi korraldamise komisjon, et kõik vilistlased toetavad seda suure kultuurilise väärtusega algatust ja kaasa aitavad kartoteegi korraldamistööle.

Kartoteegi komisjoni nimel M. Sika.

T. T. G. Vilistlaskogu X. aastapäeva kava.

I. Aktus k. 10 homm.: 1. Ma kummardan sind, armu vägi (ühiskoraal). 2. Vaimulik kõne. Õpet. A. Kruus. 3. Avamäng H. T. G. orkestrilt. 4. Avakõne. Vil. S. Lang. 5. Ainult peale varju — M. Saar. T. T. G. koor P. Konsap'i juhatusel. 6. Kõne: „Isiksusest“. Vil. M. Teder. 7. Priiuse hommik — K. Tüürpuu. T. T. G. koor P. Konsap'i juhat. 8. Vil.-kogu aruanne. Vil. S. Lang. 9. Tervitused. 10. Lõppsõna. Vil. S. Lang.

II. Pidusõhtu k. 19. 1. Laule meesdoppeltkvartetilt. 2. Rigoletto-parafraas — Verdi-Liszt. Klaveril vil. T. Jakobson. 3. Võiks otsast alata — Tamverk. Dekl. klaveri saatel vil. K. Tanilov. 4. Soololaule hr. Laanenbek'ilt. 5. Introdution — Rahmaninoff. Valse. Klaveril vil-d L. Lesta ja T. Birkenthal. 6. Romanss — Popper. Allegro appasionato — Saint-Saëns. Tšellol hr. M. Slatkin. 7. Pöörd-tants, Tantsib vil. V. Otsus. 8. Rumba. Tantsib vil. P. Lindenau. 9. Tants.

Lp. vilistlased!

Ärge unustage endale tellimast „T. T. G-d“!

Nii hoiate kõige paremini kontakti oma endise kooliga ja toetate T. T. G. Õpilaspere üritusi.